Η θεία και η ανθρώπινη δικαιοσύνη (Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 20 Ιουνίου, 2018

Γίνεται πολύς λόγος σήμερα για τη δικαιοσύνη. Υπάρχει όμως τεράστια διαφορά ανάμεσα στην ανθρώπινη και θεία δικαιοσύνη.

Ο **Αββάς Ισαάκ ο Σύρος** αναφέρει: «μην πεις τον Θεό δίκαιο» διότι **κατά την ανθρώπινη δικαιοσύνη ο Θεός είναι άδικος**, με την έννοια ότι οι άνθρωποι θεωρούν ότι ένας κακός άνθρωπος θα πρέπει να τιμωρηθεί ανάλογα με την παρανομία που έκανε.

Τα μέτρα όμως της δικαιοσύνης του Θεού είναι άλλα , μπορεί ένας άνθρωπος να πει απλώς ένα συγγνώμη και ο Θεός να τον συγχωρέσει, εάν έχει μετανοήσει πραγματικά.

Ο Χριστός λέει ότι είναι μακάριοι όσοι διώκονται λόγω της δικαιοσύνης, δηλαδή για την επικράτηση του θελήματος του Θεού. **Η θεία δικαιοσύνη είναι η αγάπη του Θεού**.

Κατ’ ακρίβεια, **δικαιοσύνη είναι να κατοικήσει ο Χριστός μέσα στον άνθρωπο και πραγματική αδικία είναι όταν οι πράξεις μας και οι ενέργειές μας απομακρύνουν τον Χριστό, τη θεία χάρη από την ψυχή μας**. **Ο Χριστός είναι η δικαιοσύνη μας**, κατά τον Απόστολο Παύλο.

Εξάλλου στο Ευαγγέλιο αναφέρει ότι ο Θεός βρέχει επί δικαίους και αδίκους και ανατέλλει τον ήλιο επί πονηρούς και αγαθούς. **Ο Θεός αγαπά όλο τον κόσμο εξίσου**, δεν έχει καμία προσωποληψία.

Ο ίδιος μάς υπέδειξε πώς να αντιμετωπίζουμε την αδικία λέγοντάς μας πως όταν έρθει κάποιος και σου πάρει τα πράγματά σου μην του πεις τίποτα, αν σ’ αγγαρεύσει να πας ένα μίλι, να πας δυο και αν σου δώσει ένα ράπισμα από τη μια πλευρά, τότε να γυρίσεις και την άλλη.

Αυτό δεν είναι δικαιοσύνη θα πει κανείς. Δικαιοσύνη κατά τα ανθρώπινα μέτρα είναι αυτό που έλεγε ο Μωσαϊκός νόμος, οδόντα αντί οδόντος. **Ο Θεός όμως δεν κρίνει με αυτά τα μέτρα**.

Ο Απόστολος Παύλος λέει ότι **η αγάπη του Χριστού φαίνεται στο γεγονός ότι, ενώ εμείς είμαστε αμαρτωλοί και αρνητές του, παρά ταύτα «*Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν*».**

Η δικαιοσύνη του Χριστού, λοιπόν, ποια είναι; Να πεθάνει Αυτός για αυτούς που δεν τον ήθελαν. Γι' αυτό, όταν βλέπουμε στον κόσμο πολλές αδικίες, ας μην αναρωτιόμαστε πού είναι η δικαιοσύνη του Θεού, διότι ο Θεός λειτουργεί με άλλο τρόπο, με άλλα μέτρα.

Δικαιοσύνη είναι να μας δώσει ο Θεός αυτό το οποίο στερηθήκαμε, που δεν είναι άλλο από τη χάρη του, η δυνατότητα της θεώσεώς μας, γιατί ο Θεός μας έπλασε κατ' εικόνα Του, είμαστε φτιαγμένοι να γίνουμε θεοί κατά χάρη, να ομοιωθούμε με τον Θεό και να κατοικήσει ο Θεός μέσα μας.

Δεν είναι εύκολος ο δρόμος του χριστιανού. Τα πάντα όμως στη ζωή, αν αντιμετωπιστούν πνευματικά, μπορούν να μεταβληθούν «*εἰς ζωὴν αἰώνιον*». Μέσα στην Εκκλησία η δυσκολία γίνεται ευκολία, τα πικρά γίνονται γλυκά, οι θλίψεις γίνονται χαρές, διότι όλα αυτά βαπτίζονται μέσα στη σχέση μας με τον Χριστό.

Η ψυχή μας είναι καμωμένη με τέτοιο τρόπο που θεραπεύεται μόνο μέσα από τα αντίθετα πράγματα. Η ηδονή κάθε είδους αμαρτίας θεραπεύεται μέσα από την οδύνη και τον κόπο της άσκησης.

Η Αγία Θεοδώρα Αλεξανδρείας αποτελεί ένα παράδειγμα ανθρώπου που υπέστη δοκιμασίες και τελείωσε τη ζωή της μέσα στην αδικία, τη συκοφαντία και τον πόνο και ο Θεός την δικαίωσε μετά την κοίμησή της.

Η Αγία αυτή, ενώ είχε στηθεί εναντίον της μια τεράστια συκοφαντία, υπέμεινε σιωπηλά όλη αυτή την αδικία χωρίς να προσπαθήσει να αποδείξει την αθωότητά της. Δεν θέλησε να συμπεριφερθεί ανθρώπινα.

Το τέλειο ήταν αυτή η σιωπή που τήρησε. Αγωνίστηκε όχι μόνο να μην μιλήσει, γιατί σίγουρα είναι ένας μεγάλος αγώνας να σε αδικούν και να μην μιλάς. Ένα άλλο πιο δύσκολο άθλημα ήταν ο αγώνας της να μην μισήσει και να μην εκδικηθεί αυτούς που τη συκοφάντησαν και αυτούς που πίστεψαν τις συκοφαντίες.

Το δε μείζον ήταν ο αγώνας της να αγαπά αυτούς που την κατηγόρησαν. Ο ίδιος ο Χριστός μας είπε μη μισείτε τους εχθρούς σας, αλλά αγαπάτε τους εχθρούς σας. Μέσα, λοιπόν, από έναν τέτοιο αγώνα, ο άνθρωπος μαθαίνει να ταπεινώνεται και να βλέπει τον άλλον άνθρωπο με αγάπη έστω κι αν τον έχει κακολογήσει.

Ακόμα ένα παράδειγμα αντιμετώπισης των συκοφαντιών με ταπείνωση και υπομονή

αποτελεί ο Άγιος Νεκτάριος. Μην κοιτάτε τώρα που τον προσκυνούμε. Στην εποχή του είχε το όνομα του διεφθαρμένου, του ανήθικου. Τον έδιωξαν από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας με τη ρετσινιά της ανηθικότητας.

Ερχόμενος στην Ελλάδα, έβγαινε να κάνει κήρυγμα και τον γιουχάιζε ο κόσμος. Γεροντάκι πλέον, πήγε στην Αίγινα, έχτισε το μοναστήρι και πήγε εκεί ο τότε Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και του είπε τα χίλια λόγια, ότι τάχα έκανε ανηθικότητες, ενώ μεγάλο εξευτελισμό υπέστη και από τον Εισαγγελέα.

Έφτασαν στο σημείο να βγάζουν το νερό από το πηγάδι για να βρουν δήθεν παιδιά που γεννούσαν οι μοναχές και τα έριχναν εκεί μέσα. Ο γέροντας τα υπέστη όλα αυτά χωρίς να μιλά μέχρι και την κοίμησή του.

Βέβαια, μόλις κοιμήθηκε, άρχισαν τα θαύματα και έγινε αυτός ο μεγάλος Άγιος της Εκκλησίας μας. Μια μοναχή αναρωτιόταν και έλεγε, μα τι έκανε αυτός και έγινε τόσο μεγάλος Άγιος, αφού ούτε μεγάλος ασκητής ή νηστευτής ήταν ούτε μάρτυρας.

Τότε εμφανίστηκε σε αυτήν ο Άγιος και της είπε «πράγματι έχεις δίκαιο, εγώ δεν έκανα μεγάλες ασκήσεις ούτε μάρτυρας υπήρξα, αλλά έκανα υπομονή στις συκοφαντίες, γι’ αυτό ο Θεός μου έδωσε αυτή τη χάρη».

Πράγματι, όταν ο άνθρωπος δείξει εμπιστοσύνη στον Θεό, έρχεται τότε μια ισορροπία στην ψυχή του και διέρχεται διαμέσου αυτών των καταστάσεων. Βέβαια, **η ψυχή μας είναι φυσικό να θλίβεται όταν μας κατηγορούν άδικα, όμως το αντίβαρο είναι ο Χριστός**.

Εάν ο άνθρωπος θυμάται στη ζωή του τα λόγια του Χριστού: «*Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι….*» τότε απαλύνεται η δυσκολία, γλυκαίνει η πικρία και ο άνθρωπος βρίσκει τη δύναμη να ανταπεξέλθει.

Αντίθετα, εάν ο άνθρωπος που υφίσταται διωγμούς, ψευδολογίες και συκοφαντίες εναντίον του δεν στρέφει τις ελπίδες του στον Θεό, τότε μπορεί να φθάσει σε ακραία σημεία.

Πολλοί άνθρωποι όταν αδικούνται, αισθάνονται οργή και η ψυχή τους μπορεί να οδηγηθεί είτε στην απελπισία είτε σε ξέσπασμα προς τον άλλο. Το αντίδοτο και στα δύο αυτά, όσο δικαιολογημένα και ανθρώπινα και αν είναι, είναι ο Χριστός.

Όλα θα ξεκαθαρίσουν και θα τακτοποιηθούν στη Βασιλεία του Θεού, διότι ο Χριστός γνωρίζει την αλήθεια καθώς και τι υπάρχει στην ψυχή του κάθε ανθρώπου.

Μπροστά λοιπόν σε όλες αυτές τις δοκιμασίες, εκείνο που παρηγορεί τον άνθρωπο

είναι η παρουσία και η αγάπη του Θεού είτε ψευδώς κατηγορείται κανείς είτε δικαίως πάσχει.

Αν το αντιμετωπίσει πνευματικά και με υπομονή, τότε θα δεχθεί μεγάλη ωφέλεια, η οποία θα έχει αιώνιες διαστάσεις.

(Απομαγνητοφωνημένη ομιλία. Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό "Καθ' Οδόν. Περιοδική Νεανική Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού", τεύχος 53)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: askitikon.eu*)*